

Красимир Бачков

Рибари

Стоим с Даката на брега на язовира и ловим риба. Поточно се опитваме да ловим, защото от сутринта до сега, нищо не сме хванали. А вече наближава обяд, октомврийското слънце просветва зад циментовите мутри на облаците, стопля ни за малко и пак ни оставя на силния западен вятър. По това време вятърът винаги е студен, вдига малки вълни по водата и прави невъзможен риболов с плувка. Ние сме хвърлили по три въдици „на дъно“ и чакаме някое от звънчетата да се обади. Аз съм заложил само на суха царевица, с надежда, че някой голям шаран ще се излъже, а приятелят ми е набол три вида стръв – червей, малка рибка и царевица. За по-сигурно, малко над куките има по едно парче кюспе, но и тая примамка не успява да съблазни рибата.

– Мамка й на глупавата риба! – мърмори Даката. Той си е такъв – на всяка втора дума споменава мамата на нещо, обаче го прави без злоба и всякакъв лош умисъл. Просто навик. – Ако беше послушал да отидем за гъби сутринта, до сега да бяхме набрали по два чувала сърнели!

Излишно е да му Отвърщам, защото идеята да отидем първо за гъби и после, за риба бе моя, а не негова. Ако случайно го направех, рискувах да се впуснем в безкраен спор, от които в крайна сметка нямаше да решим нищо. Щяха да ми бъдат напоменени куп стари грехове, без всякаква връзка със случая, щяха да видят бял свят десетки неоспорими аргументи, срещу които само луд или човек, който не познава Даката би възразил. Той си е такъв – винаги е прав, винаги всичко знае и всичко може. Поне на думи!

– Вчера срещнах оная, русата Ева, дето ти беше гадже в гимназията! – сетих се и когато той любопитно присви очи в очакване, продължих – Станала е толкова дебела, че ако я видиш, сигурно няма да я познаяш. А какво маце беше навремето!

– Беше! – изсумтя той – Аз сега и да я срещна, няма да се спра с нея!

– Що бе, Дака?

– Щото хич не ми вървеше, докато ходех с нея! За една седмица тогава си счупих ръката, откраднаха ми спестяванията за мотора и накрая дори ме набиха! Тогава за пръв път лежах в ареста на полицията!

– А-а, да бе! – спомних си аз – Като пукна на онуй, нахалното арменче главата с гипса! Заради пръстена, нали?

– Ами как! – изръмжа приятелят ми – Ще подарява златен пръстен на гаджето ми той! Откъде накъде? Ай сиктир, бе, дрисльо! Ще ядеш гипса и още как!

Тук не издържам и се разсмивам с глас. Даката ме гледа накриво,

махва с ръка и предупреждава:

– Сега ако закача въдица, пак заради оня кутсуз ще е! Не я споменавай, нейната мама...

Мълчим. Звънците висят неподвижно и не дават никаква надежда, че рибата ще обади. Със същия успех, можем да метнем въдиците в градския фонтан. Изведнъж чувам зад гърба си човешки глас:

– Бате, кълве ли, кълве ли?

Един голям и един малък циганин са се ококорили любопитно към нас. И двамата са черни, мършави и къдриви, само дето големият е брадясал и много прилича на фокстериера на моя началник.

– Айде чупката! – гони ги Даката, но те не помръдват. – Бягайте, че ми плашите рибата, бе! – сърди се приятелят ми.

– Че ний мълчим, бе бате! – оправдава се мангото.

– Кво кат мълчите? Тя само като ви види рибата и хуква на другия край на язовира!

Циганинът вдига вежди недоверчиво, без следа на обида.

– Като гледам тъй и преди да дойдем ние, тя все на другия край е стояла!

На мен пак ми е смешно, а Даката става и решава да се прави на бабаит. Започва със заплахата „Абе аз що не ви...“ пристъпвайки към неканените гости, ги засипва с лавина от псувни, акцентирайки най-много на произхода им, с което недвусмислено доказва, че расисти се въдят не само в Америка. Някакъв ефект обаче има, защото малкият циганин надничва иззад гърба на големия, но той изглежда не е от страхливите, или прекалено много разчита на найлоновата торба, вдигнал я като щит пред себе си. Дори успява да вметне едно:

– Чакай, бе бате! Виж какво ти нося! – и подрусва видимо доста тежката торба. Даката, опиянен и вдъхновен от словесната си атака, за момент спира и недоверчиво се вторачва в торбата. Циганинът я оставя внимателно на земята ловко бръква в нея и изважда цял свински бут.

– Евтино ще го давам, бате! Само за петстотин лева! Месото изглежда нормално и не може да бъде кучешко например, защото на места кожата не е одрана и свинската четина се жълтее настръхнала. По реални цени, едно такова бутче струва не по-малко от две хиляди в магазина. Забелязал интерес, мургавият търговец продължава:

– Абе, гледам аз, не фащате риба, викам на Сабрито – Дай да им занесем на тия хора малко свинско, че да не са съвсем на зян! Носехме го в града да го продаваме, ама дето ще го мъкнем чак до там...

– Що е толкоз евтино? – усъмнява се Даката на момента.

Циганинът срамежливо свежда поглед и тихичко отвръща:

– Щото е краднато, бате! Нали знайш, ний циганите – това ни е работата! Ако не краднем, няма да яднем!

– А защо не си го изядете сами? – не мирясва приятелят ми.

– Въх, недей! – кокори се циганинът – Ний свинско не ядем! Аллах не дава!

– Че ти да не си турчин, бе? – вече се смее Даката. – Само това бутче ли носите?

– А, има още едно! – показва го в торбата печеният търговец. Даката го оглежда и него, връща първото обратно и се бърка в джоба:

– Давай ги и двете, но за 900 лева!

– Недей тъй, бате! Ний и без туй на загуба го даваме! Приятелят ми отброява банкнотите, тика ги в ръката му и заявява:

– Вземай и бягай, додето не съм размислил! Щото ако размисля...! – клати глава заплашително и сочи към мен. – Виждаш ли го тоя? Майор е в полицията! Вярно, че сега е в отпуск, но...!

След последните думи, циганите са си плюли на петите и цепят направо през разораната нива. И макар да бягат, не ми се виждат никак уплашени, а по-скоро доволни. Казвам това на Даката, но той, щастлив от успешната сделка отвръща:

– Няма по-хубава риба от свинското бутче, да знаеш! Хайде да обираме такъмите и да си ходим! Стига сме мръзнали на тоя гьол като седеми!

Тъй като съм съгласен с него, събираме въдиците и тръгваме обратно към града. Вървим по брега, аз нося раниците и пръчките, а Даката – торбата със свинското. Някъде към тополовата горичка, в самият край на язовира, минаваме край възрастен овчар и му кимваме за поздрав. Той се ухилва лукаво и пита:

– Много ли риба хванахте?

Аз си трая, но Даката се пъчи и заявява надутото:

– Абе, хванахме каквото трябва! Гладни няма да останем!

Човекът се подпира на тоягата си и весело подхвърля:

– Като ви гледам торбата, баш каквото трябва сте хванали! Само че, не го яжте момчета, че ще се отровите! За три дни, вие сте осмите будали, дето ги лъже оня циганин!

Двамата спираме като ударени от ток и започваме с въпросите. Оказва се, че малко над язовира се намира някакъв свинарник, от който преди седмица са изхвърлили десетина прасета на бунисето. Умрели от някаква болест. Циганите се усетили и започнали търговия с рибарите.

– Един от излъганите като вас, всеки ден дохожда да дебне циганина да го хване, ама той хитър! Не се лъже, пустият му манго! Не можете го хвана, момчета! Само вие се лъжете, защото сте рибари! То затъ, от рибаря, само рибата дете е по-глупава де! Хи-хи-хи! – хили се овчарят кротко, засмивам се малко кисело и аз. Даката се измахва и праска торбата с бутове в земята. После продължава с псувните и яловите закани. По някое време овчарят го прекъсва:

– Ами, ако не циганинът, а аз ви лъжа? Ей тъй – да прибера мръвките за мене! Тогава?

Даката се почесва и не знае какво да прави. Изпод гъстите вежди светват весело очите на стария пастир и той доволно заключва:

– Аз нали ви казвам, че освен вас, само рибите се лъжат тъй лесно! Ех, момчета!

Двамата с Даката си тръгваме. Вървим, мълчим и само вятърът присмехулно завърта фунии от прах по пътя. Не стига, че се прибираме с празни ръце, ами излезе, че сме и с празни глави. Все пак, да си рибар, не е лесна работа! За някои неща човек трябва да притежава нещо, а за някои – трябва да му липсва! Няма значение какво! Пък и нали играта е такава, че все някой трябва да е излъган накрая!

– Аз ти казах, да не я споменаваш тая кутсузлийка! – упреква ме на раздяла Даката – Само тя е виновна да се прецакаме тъй!

– Е, – кимам виновно аз – друг път няма да я споменавам!

– Ха така! – влиза в ролята си на духовен водач приятелят ми. – Щото утре съм намислил да отидем на един язовир...! Няма да ти кажа, колко риба ще хванем!

КРАЙ

© 1997 Красимир Бачков

Сканиране, разпознаване и редакция: Алекс Болдин, 2007

Публикация:

СИНИЯТ КОН, разкази, българска, първо издание

Красимир Бачков – автор, Елка Няголова – редактор, Станислав Филипов – художник

Рекламна къща „Пастел“ – предпечат. Печатница „Н. Здравков“. Издателство

„Звезди“.

ISBN: 954-9514-02-1

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3117>]